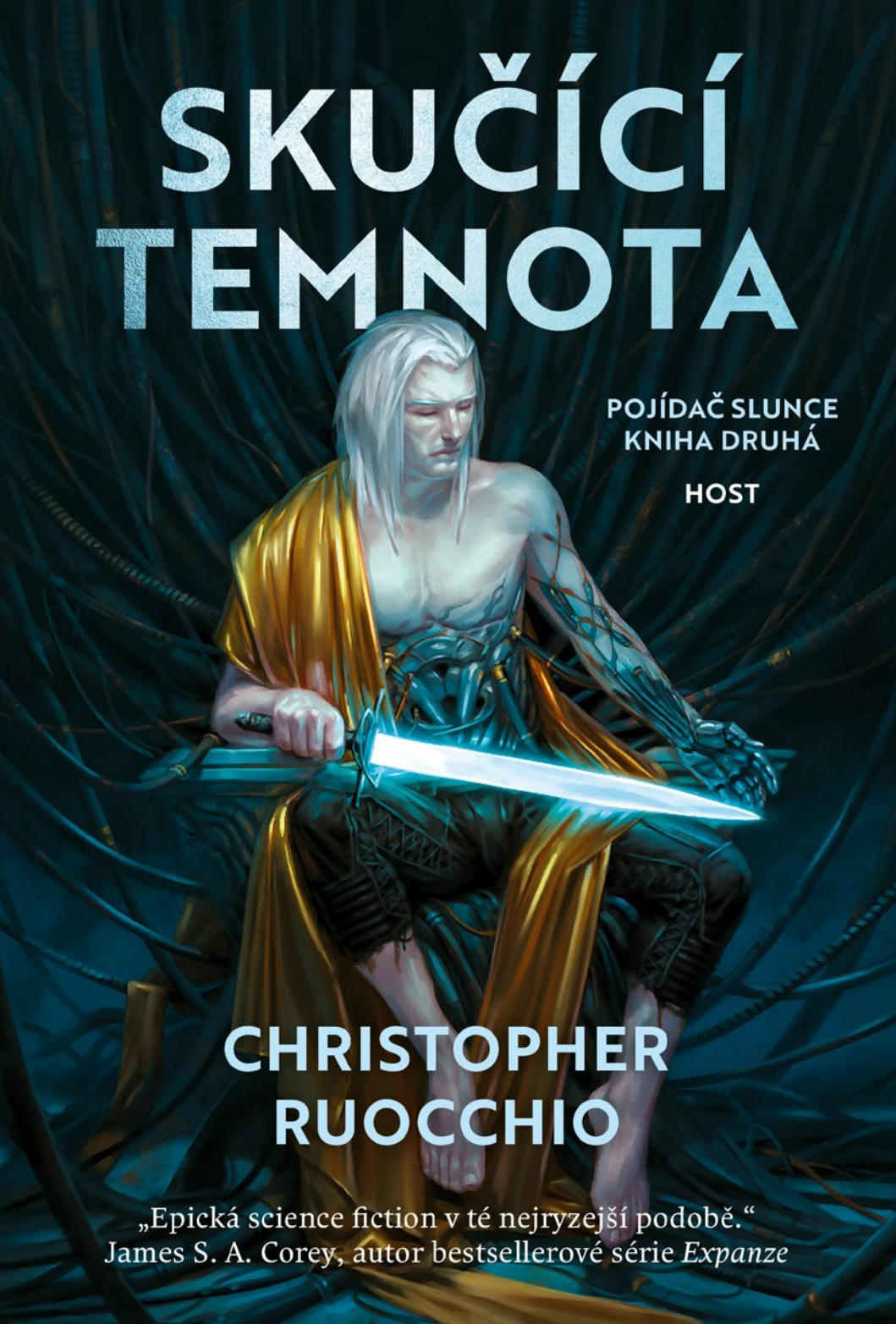

SKUČÍCÍ TEMNOTA

POJÍDAČ SLUNCE
KNIHA DRUHÁ

HOST

CHRISTOPHER
RUOCCHIO

„Epická science fiction v té nejryzejší podobě.“
James S. A. Corey, autor bestsellerové série *Expanze*

**POJÍDAČ SLUNCE
KNIHA DRUHÁ**

**CHRISTOPHER
RUOCCHIO**

**SKUČÍCÍ
TEMNOTA**

**PŘELOŽIL
ZDENĚK POLÍVKA**

BRNO 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Howling Dark

Copyright © 2019 by Christopher Ruocchio

All rights reserved

Cover art by Kieran Yanner

Cover design by Katie Anderson

Translation © Zdeněk Polívka, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2797-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-2798-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2799-1 (MobiPocket)

*Mým rodičům, Paulovi a Penny.
Za to, že tu pro mě vždycky jsou.
Budu v pořádku.*

KAPITOLA 1

ČERVENÁ KUMPANIE

Temnota.

Zelené oči zírající ze tmy jako sochy v mlze. Cítil jsem je v sobě jako rybářské háčky, které mě táhly vzhůru. Připadal jsem si nesprávně. Byla mi zima. Ve vzduchu jako by plaval holograf Bordonovy tváře — jen okamžiky předtím, než jsem ji vymazal z existence. Nebyl sám. Byl tu i Gilliam se rty pokřivenými jako jeho duše. Zhmotnělý škleb. A Uvanari. Můj vesmír vyplnila zmatená směsice zvuků: výkřiky umírajících, běsnění davu během Colossa, bouře mé vlastní krve v uších.

Najednou mi svítilo, uvědomil jsem si, že jsem mrtvý a všechna ta smyslová *tíha* že je cenou a břemenem navracejícího se vědomí. Života. Byl jsem naživu. Opět.

„Lorde komandante?“ Povědomý hlas se zvláštním přízvukem, který měl původ v jakési řeči, na niž jsem si nedovedl vzpomenout — pokud jsem ji tedy vůbec kdy znal. „Lorde komandante?“

Schovával jsem se ve sklepení na Faru, už se mi to vracelo. Byla tam se mnou žena, kterou jsem miloval, s vlasy černějšími než okolní stíny. Skrývali jsme se před Bordelonem a Normany, když nás zaprodali admirálovi Whentovi. Ne. Ne, to už bylo přece dávno, a dlouho po Emeshi, ovšem můj poblouzněný mozek byl stále načichlý vůní té ženy a hořícího dřeva, vybavoval si její teplo a chuť proviantních tyčinek, které jsme spolu sdíleli, sami v temnotě.

„Lorde komandante?“

mlžný opar se rozplýval, stahoval se zpět do hlubin historie a dosud neuplynulého času. Pořád jsem ještě slyšel křik, nářky, a uvědomoval si, že patří mně samému, že mi stále zní v kostech, napříč časem, abych zakusil a spatřil hrůzy své minulosti, protože být si jich vědom znamenalo být naživu. Hrubé prsty ze mě v Borosevu servávaly oblečení, Catino tělo klesalo ke dnu kanálu... Vzpomínky palčivé stejně jako syrová zkušenost, a zároveň se mi vzdalovaly jako votivní lucerny stoupající k obloze. Snažil jsem se je zachytit, ale ruce jsem měl jako z olova a odmítaly se pohnout. Cítil jsem, jak ve mně stoupá teplo a vyhání ten podmořský chlad, který mi jako krev prýštil z obou paží.

Prýštil.

Ležel jsem v posteli. Nebo minimálně v něčem, co postel hodně připomínalo, a nade mnou kdosi stál. Spatřil jsem starého tora Gibsona. Jeho šedé oči mi v mém deliriu připadaly zelené — zelené jako jeho roucho —, lví hříva a licousy rozevláté větrem vanoucím od meidujského moře.

„Mrtvý?“ zakrákal jsem, nevěda, zda myslím jeho nebo sebe.

Starý scholiasta se usmál. „Ještě ne. Tomu se snad ještě půjde vyhnout.“

„Lorde komandante, ležte v klidu, prosím.“ Ten podivný hlas. Povědomý. Zdálo se mi, že vychází z Gibsonových úst. „Pořád jste ještě slepý z fugy.“

„Ne,“ namítl jsem a stále hleděl na scholiastu. „Vidím... vidím Gibsona.“

„Jsme tu sami!“ Hlas se přesunul naproti Gibsonovi, ale scholiasta zůstal nezměněný.

Když promluvil, jeho rty se nehýbaly. *Herec ví, že je na jevišti. Postava ví, že žádné jeviště neexistuje.* Znělo mi to jako jeden ze scholiastských aforismů, ale nedokázal jsem si ho vybavit.

Ztrácel jsem rozum. Vězel jsem ve sklepení na Faru — nebo se to odehrálo už před lety? Byla tam se mnou, zatímco nás hledali pohůnci admirála Whenta, a vyšli jsme odtamtud živí. A Gibson byl mrtvý. A já také — nebo alespoň skoro. Zmražený.

„Víte, kde jste?“

Otázka — otázka, která promlouvala k nejstarším nervovým okruhům v těch nejstarobylějších záhybech mého mozku. *Víte, kde jste?*

Opona jako by se najednou rozjela a na pódiu vyrostly holografické kulisy, mlha stoupla a skutečnost nabrala zřetelných obrysů. Nacházel jsem se v medice. Bílé stěny, podlaha a strop. Až příliš čisté. Ležel jsem v otevřené kukle přenosné mrazokomory, kterou sem kdosi přenesl a připevnil na podstavec, aby mě oživil. Když jsem pootočil hlavu, Gibson byl pryč. Halucinace? Vidina, nepochybně zapříčiněná skutečností, že jistá moje část nadále přemýšlela Gibsonovým hlasem.

Od Emeshe uplynulo dvanáct let.

Všechno se mi to vracelo. „Jsme na *Faraonovi*.“ Tu loď jsme získali na Faru, uzmuli jsme si ji po té polízanici s Normany a admirálem Whentem, poté, co nás zradil Bordelon. Najali si nás — společně s Bordelonovou kumpanií —, abychom dodávali zbraně bojovníkům za svobodu, kteří se snažili svrhnout planetárního diktátora Mariuse Whenta, to všechno v rámci snah vybudovat si reputaci jakožto žoldácké uskupení, zatímco jsme pátrali po Vorgossu. Jenomže Bordelon nás zradil, a my se museli probojovat ven. Marius Whent byl donucen kapitulovat. Emil Bordelon padl, taktéž vinou zrady, tentokrát jeho vlastních lidí — přišel jsem za nimi s nabídkou, kterou nešlo odmítnout.

Žena u mého lůžka, Normanka s inkoustovou kůží a vlasy jako nakadeřená ocel, uvážlivě pokynula bradou. „Ano. A víte, kdo jsem já?“ Měla na sobě přiléhavou, vínově červenou dvoudílnou kombinézu. Uniformu. Mou uniformu, podle mého návrhu, s patkovými kapsami a vystouplými švy na rukávech.

„Doktorko Okoyo,“ vypravil jsem ze sebe namísto odpovědi, „myslím, že jsem bez kryopálenin.“ Pokusil jsem se posadit a jako Adam si všiml vlastní nahoty.

„Nehýbejte se, lorde Marlowe.“ Opatrně, ale rozhodně mě zatlačila nazpět a pravila: „Ještě jsem z vás nedostala všechnu TX9.“

Otočil jsem se a spatřil pytlíkovité zásobníky s krví visící na stojanu vedle mě. AB pozitivní. Naproti nim ležela nádoba tvaru pánvičky, do které mi ze žíly odkapávala protimrznoucí tekutina. V příliš bílém světle blankytně zářila; působila skoro až černě. Po chvíli jsem pronesl: „Mohla jste mě nechat jednomu z meditechů, doktorko.“

Okoyo si odfrkla. „Komodor Lin by mě za to stáhl z kůže, což vy, imperiální typy lidí, vážně provozujete.“

„To vcelku sedí,“ přiznal jsem, „ale nás se bát jistě nemusíte.“ Chvíli jsme prodlévali v tichu, doktorka byla zabraná do diagnostického terminálu, zatímco já předstíral, že nejsem nahý a dobře si toho vědom. Pokoušel jsem se rozklíčovat své vidiny. Z fugy se nikdy neprobouzí snadno. Posádka, která mě odhodila na Eme-shi, do mě napumpovala tak akorát dost krve na to, aby je nešlo obvinít z vraždy, a já byl během celého toho martyria v bezvědomí, od té doby jsem se ale pokaždé musel proplazit skrz tunel paměti a hluku, než jsem konečně procitl do ticha světa. Mozková aktivita se při návratu vědomí rapidně zrychluje, tak mi to alespoň vysvětlovali. Připadalo mi to jako umírání, protože můj život ve fuze jako by se zastavil, vznášel se jako naložený ve formaldehydu, což se rovnalo smrti. Byl jsem jen o málo víc než mrtvola nebo kus masa v mrazáku.

Samozřejmě jsem se mýlil. Umírání se to nepodobalo. Ani náznakem.

„Jaké je standardní datum?“

„Šestnáct a dvě stě devatenáct, jedna-jedna.“ Ani neotočila hlavu.

„Listopad,“ pravil jsem zamyšleně. Imperiálního roku 16219. Čtyřicet osm let od Emeshe, ačkoliv jsem z nich prožil pouze tučet. Čtyřicet osm let hraní si na žoldáky. Čtyřicet osm let, co jsem se osvobodil od hraběte Mataro a vymanil se z jeho plánů pro mě a jeho dceru. Čtyřicet osm let už jsem sloužil jako zvláštní pověřenec Legií slunce.

Dalších čtyřicet osm let války. Toho neplodného, genocidního tažení proti Cielcin, xenobitům, kteří si zavdávali z lidských světů

a živilo se na jejich obyvatelstvu jako vlci na stádu ovcí. Čtyřicet osm let honu za Vorgosseem s cílciňskými vězňi na palubě a naději na vyjednávání. Naději na mír.

„Nějaké novinky?“ zeptal jsem se a posadil se, když už mě doktorka nemohla zarazit. Točila se mi hlava a já se musel zapřít o tvrdé okraje své mrazokomory. Po chvíli jsem se zmátořil a strhl župan složený na stolku vedle mě. „Nějaké stopy po tom překupníkovi zbraní, o kterém se zmiňovali piráti na Sanoře?“ Když zaslechla můj pohyb, doktorka se otočila a přispěchala ke mně. Tlumeným hlasem se mě snažila opět položit, ale já zvedl dlaň. „Jen se snažím trochu zakrýt.“

Okoyo zabručela. „Snažíte se tak akorát o to, aby to s vámi seklo, lorde Marlowe.“

„Jsem v pořádku,“ zamumlal jsem náhle slabým hlasem. „V pořádku.“

Její paže zůstávala obtočená kolem mých ramen a mně se stěží podařilo připlácnout si župan alespoň do klína — to ale stačilo. Můj těžký a vlhký dech se najednou dožadoval mé plné pozornosti. Překulil jsem se na stranu, naklonil se nad nádobu s tekutinou a vykašlal do ní chrchel fialové stabilizační tekutiny, která mi stále ještě zůstávala v plicích. „Nejste v pořádku,“ upozornila mě Okoyo. „Posledních šest let jste byl kostka ledu.“

„Šest let?“ ověřoval jsem si překvapeně. Nějak jsem si to nedovedl spočítat. „Kde jsme?“ Doktorka zavrtěla hlavou. „To bych raději nechala na komodorovi, lorde.“

Bassander Lin vypadal starší, než jsem si ho pamatoval, a já přemýšlel, jak dlouhou dobu z uplynulého času cesty už tenhle nedůtklivý kapitán strávil vzhůru. Kapitán říkám samozřejmě proto, že jím byl. Jeho role jakožto komodora byla pouhá zástěrka, persona, podobně jako moje hodnost lorda komandanta. Ta změna se zdála

sotva patrná: žádné vrásky kolem očí a úst nebo šediny na skráních. Lin byl ale koneckonců patricij, Mandar s bronzovou pletí ze starého rodu, málem tak pozvednutého jako ten můj. Jediná skutečná proměna tkvěla v těch jeho černých očích. Così v nich zatvrdlo, ta dlouhá nevraživost se pomalu proměnila v pryskyřici; krystalizovala. Jeho kajuta na palubě *Faraona* patřivala normanskému komodorovi Emilovi Bordelonovi a Bassander Lin vynaložil značné úsilí, aby z místnosti odstranil veškeré stopy po jejím předchozím obyvateli. Pornografické sochy byly pryč, zdobené rámy strženy a koberce sbaleny. Na podlaze stále ještě prosvítalo místo, kde stávala komodorova příliš velká postel, nyní vystřídaná prostým vojenským lůžkem. Bez příkrývek.

„Spalo se vám dobře?“ otázal se kapitán a prohlížel si mě usazený za svým stolem. „Okoyo vám vystavila čistý zdravotní záznam.“ Bassander měl otravný zvyk zodpovídat své vlastní otázky. Nic jsem neřekl a zhroutil se hlouběji do svého křesla, šarlatová uniforma mě škrtila. Bassander měl na sobě tu samou, ovšem vysoký límec a výložky s hodnotní na něm působily podstatně uvolněněji. Já ale spoň nemusel nosit žádné odznaky, vyjma zlaté výšivky na levém bicepsu, kterou jsem sám navrhl. Bassander si pohrával s těžkým hrnkem na stole a nedíval se na mě. „Ta žena Corvo se domnívá, že našla našeho člověka.“

Napřímil jsem se a naklonil se nad okraj stolu. Linův kamenný pohled zakopl o můj obličej a kapitán se napil. „Zmalovance?“ Tak mu říkali sanoranští piráti.

Kapitán zavrtěl hlavou, vstal a otočil se zády ke mně. „Nějakou kysu jménem Samir. Pracuje pro Zmalovance, tak to alespoň tvrdí Corvo.“ Bassander byl stavěný jako rapír, tenký jako prut s útlými rameny, rámovaný holografem zobrazujícím koláž z bezpečnostních kamer z *Faraona*. „Poslala na planetu jednoho ze svých poručíků. Kontaktoval ho.“

„Takže máme Vorgossos?“ domáhal jsem se.

Bassander se nehýbal, pouze přešel na další stránku záznamů na holografu, aby viděl další části lodi. „Ne.“ Založil si ruce v bok

a já si všiml meče z nadhmoty, který měl připnutý u pasu. Patřival admirálovi Whentovi, kvůli němuž jsme na Faru málem přišli o život. „Podle poručíka, kterého vyslala Corvo, je Samir jeden z místních, pouhý prostředník pro našeho Extrasolariana.“

„Musíme domluvit setkání...“

„Vypadá to tak.“ Kapitán pokrčil rameny a oběma rukama si prohrábl vlasy barvy kouře. „Což by nebyl problém, mít tu čtyřstou třicátou sedmou, ovšem... s touhle naší bandou mrzáků... k smíchu.“ O posilách nemohla být ani řeč. Nacházely se tisíce světelných let a desetiletí skutečného času daleko.

„To, že jsme krycí operace, ještě neznamená, že jsme tu pro smích, Bassandere,“ upozornil jsem ho a zakousl se do jeho jména.

Z Bassanderova hrdla vyšel pouze drobný pohrdavý zvuk a kapitán se opět zadíval na hologram. „Ta normanská chamraď, co jste nabral, nás převyšuje šest ku jedné, jako by nestačily ty vaše krysy z kolosea.“

Chtělo to dlouhý, hluboký nádech, abych se udržel a nehodil po něm tím jeho hrnkem. Místo toho jsem si založil ruce přes prsa. „Potřebovali jsme posily.“

„Potřebovali jsme vojáky.“

„Jsou to vojáci.“

„Jsou to foederáti!“ Bassander se konečně otočil ke mně. „Jsou věrní, jen dokud jim platíme. Obrátí se proti nám v momentě, kdy ucítí lepší nabídku.“

„Tak se musíme postarat, aby ji hned tak nenašli.“ Tentokrát byla s pohrdavým úšklebkem řada na mně. „Platíme jim o dobrou půlku víc než Bordelon.“

„To ještě neznamená, že se nemůže najít někdo, kdo nás přeplatí. Nevěřím jim. Nevěřím Corvo. Celé to funguje jenom proto, že peníze proudí.“

„A nebude to tak snad i nadále?“ zeptal jsem se a složil si obličej do dlaní. V hlavě mi bušilo; mediku jsem opustil předčasně. „Stojí za námi Císařství a legie. Corvo to moc dobře ví. Meidujská červená kumpanie —“

„Červená kumpanie,“ Bassander se zašklebil, zavrtil hlavou a zhroutil se zpět do starého křesla komodora Bordelona. „Víte, co to je? Pro mě?“

Prsty jsem si zatlačil na víčka, snažil si pročistit hlavu. „Tribunka nám svěřila misi, najít Cielcin, pokusit se —“

„Je to výprava za trest. Hodila mi vás na krk spolu s celou tou vaší sebrankou, jen Země ví proč.“

Zamžoural jsem na něj. „Jak dlouho už jste vzhůru?“ Zněl jako člověk, který strávil příliš dlouhou dobu sám, jako by tenhle rozhovor nacvičoval snad tisíckrát sám se sebou, zavřený ve strohých chodbách *Faraona*, zatímco my ostatní spali. Bassander zjevně pochopil, kam mířím, ale neodpověděl. Zamračil se, čímž mi poskytl čas na otázku: „Mám se tedy vypravit dolů? Najít Samira a toho našeho Zmalovance?“

Komodor, jenž byl ve skutečnosti kapitánem, svraštil obočí. „Chci jen, abyste držel Corvo na vodítku. Jak jsem řekl: nevěřím jí.“

„Je s námi už sedmnáct standardních let,“ podotkl jsem. „Svěřil jsem jí velení *Mistralu*.“ Při dalším pohledu na Bassandera jsem zalomil rukama a dodal: „*Svěřili* jsme jí velení *Mistralu*. Je schopná.“ Otavia Corvo bývala Bordelonova třetí důstojnice na *Faraonovi*, a pokud lze usuzovat ze způsobu, jakým se svému bývalému zaměstnavateli odvděčila, Emil Bordelon měl v péči o své velící důstojníky co dohánět. Ani tak se ale nedalo říct, že bych Bassanderovým obávám nerozuměl. Můj pohled mimoděk zabloudil k čelu stolu, k reliéfu propletených nymf a satyrů svíjejících se ve zcela nevojenské extázi.

Bassander se dlouze napil ze svého hrnku. „Prostě jen chci... abyste u toho byl.“

Cítil jsem, jak jsem se pousmál, ale úsměv mi nedoputoval až k očím. „Toho si velice považuji.“

Lin zabručel. „Nechci, abyste vedl další krvavou výpravu. Ne po Faru. Skoro jsme tam ztratili vás i kapitánku Azhar. Poslední věc, kterou teď potřebuju, jsou nakvašení Jaddiané, protože jsme ztratili jejich zástupkyni.“

„Někdo důležitý z Kumpanie se ale musí setkat s tím Extrasolarianem, se Zmalovancem. Corvo to být nemůže a Jinan tam nepošlu.“ Když už se zdálo, že se mě Bassander chytá přerušit, dodal jsem: „Ani jedna nezastupuje Císařství, Bassandere. Tím se vylučuje Corvo a Jinan, stejně jako Valka. Takže zbýváme vy a já, a vás poslat nemůžeme. Musím to být já.“ Nastalé ticho se mezi námi plácalo jako ryba na souši. „Ještě ale vůbec nic nevíme... ten člověk od Corvo se pokouší něco domluvit, je to tak?“

„Rozhlásil, že se poohlížíme po atomikách... antihmotových zbraních a podobných hračkách.“

„Po daimonech?“ nemohl jsem si pomoci.

„Cože?“ Bassander zničehonic vykulil oči. „U boha a císaře, ne!“

Rozuměl jsem jeho odporu. Sám jsem byl synem impéria, vyrostl jsem v dlouhém stínu Meričanů, jejichž nelidské paktování s umělou inteligencí ve dnech před příchodem impéria málem pohltilo celé lidstvo. Skoro jsem čekal, že mě upjatý kapitán vyplísí a nařkne z kacírství, ale Bassander pouze zaskřípal zuby, čímž mi poskytl prostor, abych pokrčil rameny a dodal: „Říkám to jen proto, že bychom po Extrasolarianech neměli chtít jen bednu vrhačů plazmy.“

„Kde jste ve slově ‚atomika‘ slyšel ‚vrhače plazmy‘?“ Při těch slovech se zahleděl ke stropu, jako by tam pátral po nějakém božstvu, které by mu seslalo trpělivost.

Mávl jsem nad tím rukou. „Chcete mě v týmu na planetu, nebo ne?“

„Ne, nechci.“ Bassander se opřel do svého rozložitého křesla. „Je to už ale málem padesát let od chvíle, co jsme opustili Emesh, Marlowe. Padesát let. Máte tušení, kolik kolonií už Cielcin stačili vyhladit od okamžiku, co jsme vyrazili na tohle vaše nesmyslné dobrodružství?“

„Rytířka-tribunka Smythe souhlasí, že —“

„Třináct,“ utnul mě Bassander. „Třináct, Marlowe.“ Začal mi recitovat jejich jména: „Bannatia, Lycia, Idon... Ponořím se do fugy a po každé, když se probudím, přibude do seznamu nové jméno. Miliony mrtvých. Pokaždé. A já nehnul ani prstem, abych tomu zabránil.“ Jeho hlas s každým dalším slovem nabíral na síle, až skoro křičel.

Musel jsem se přemáhat, abych se nepostavil. „A co si myslíte, že tu celou dobu děláme?“

„Mrháme čas!“ vyprskl. „Právě teď se mi kompiluje další zpráva z kvantografu, u Země! Další útok, Marlowe — ani nevím, jak moc vážný.“

„Pokud se nám podaří vyjednat mír byť jen s jediným klanem Cielcin, změníme podobu téhle války víc než jakákoliv bitva.“ To už jsem byl na nohou a stáhl si lem zmačkané krátké bundy. „Ať už se vám to líbí, nebo ne, musím být součástí výsadečového týmu.“

Bassander pouze souhlasně pohodil bradou a promnul si kořen nosu mezi očima. „Nejspíš máte pravdu. Země mi odpust.“

„Budu potřebovat odvoz k *Balmungu*,“ dodal jsem a roztržitě se zadíval jinam. „Máme čas?“

Kapitán převlečený za komodora si promasíroval čelist, ale na mě se nepodíval. Zdál se tak drobný, usazený v tom Bordelovně mamutím křesle, za tím ohromným stolem, ohnutý tíhou let, která jsme sdíleli, a těch, která prožil o samotě. „Stále ještě čekáme na člověka od Corvo. Čas máme.“ Když jsem se otočil k odchodu, pravil: „Marlowe.“

Zastavil jsem se. „Ano, Line?“ Znovu jsem ho začal oslovovat příjmením. Zdálo se, že si toho ani nevšiml, jako by pro něj podobné jemné nuance postrádaly smysl.

„Možná můžeme být pro smích, pořád jsme ale vojenská operace. Ne eskortní služba pro váš harém.“

Hněv mnou projel jako elektrický výboj, až jsem sebou škubl. Sevřel jsem pěsti a napjal ramena. Nechal jsem to být a odušil: „Jedna žena je jen stěží harém, kapitáne.“ Neohlédl jsem se, ale cítil záchvěv vzduchu za svými zády. Ten kapitán se našeho komodora zjevně dotkl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se povědomý hlas, když jsem opustil Bassanderovu kajutu a vstoupil do chodby barvy olova. Ohlédl jsem

se a spatřil svého liktora stojícího na stráži hned vedle dveří. Jeho šarlatová uniforma byla zmačkaná, jako by se už hezkou dobu opíral o klenuté pažení. „Vypadáš, jako by tě někdo používal jako bo-xovací pytel.“

„Taky si tak připadám, Switchi,“ odvětil jsem a protřel si oči. „A Lin má celé odpoledne svoji starou dobrou okouzlující náladu.“

„Až tak? A je ráno, mimochodem,“ dodal Switch a připojil se ke mně, když jsem se vydal chodbou. Podpatky našich bot klapaly o podlahu paluby.

„Vážně?“ otázel jsem se otupěle. „To ať mě vezme temnota...“

Minuli jsme dvojici nižších techniků — našich Normanů — a já jim jejich salutování a pozdravy „Lorde Marlowe!“ oplatil úsměvem a mávnutím ruky, až mě z toho vypětí rozbolela hlava.

Switch přiložil palec na kontrolní panel, aby přivolal výtah, a chvíli jsme vedle sebe podupávali přede dveřmi. Za dobu strávenou ve fuze mě trochu dohnal v letech. Kolem kalně zelených očí mu naskočily drobné vrásky jako vraní nožky a jeho červenou kšticí místy prokvétaly slámové a stříbrné pramínky. Tvář, která na mě zírala z vlastního odrazu ve dveřích, od Emeshe nepovídla ani nezestárla byť o jediný den, ta jeho ovšem mírně zdrsňela. Já se ale koneckonců narodil na hradě, byl jsem uměle vypěstován na zakázku, zatímco mí rodiče čekali. Každíčký gen v mém těle byl chirurgicky přesný a nadlidský. Switch se narodil jako syn úředníka, který ho prodal, aby zaplatil dluh, zneužívali ho horem dolem ve všech koutech vesmíru, dokud jeho dětství nedošlo svého konce. Jeho krev byla tak nízká, jak to jenom šlo, a přece, osud a šance se daly do tance, a my stanuli bok po boku jako přátelé.

„Přepravní modul už na nás čeká v doku,“ prohodil Switch a začal si upravovat vlasy a uniformu v rozmazaném odrazu dveří. Ty se se zasyčením otevřely a Switch se nesměle pousmál na legionáře uvnitř. Muž se mezi námi s úklonou protáhl — nezasalutoval mi — a spěšně se vydal chodbou dál. „Azhar mě sem poslala hned, jakmile se od Lina doslechla, že tě Lin rozmrazuje.“

Při zmínce o Jinan Azhar jsem se trochu napřímil. „Skvělé, na téhle lodi už nevydržím ani minutu.“ Bassander se přesunul do *Faraona*, jakmile jsme loď získali po polízanici na Faru, a prohlásil ji za vlajkovou loď naší nově rozšířené flotily. Normanku Corvo odsunul do *Mistralu*, malého uhranského interceptoru, kterého jsme se zmocnili spolu s *Faraonem*. Naši původní loď, prastarý repasovaný imperiální křižník *Balmung*, nechal pod velením jaddské vyslankyně, kapitánky Jinan Azhar. Bassander jí důvěřoval, stejně jako zbytku jejích snědých druhů z Knížectví. Byli to koneckonců vojáci z povolání, skuteční vojáci vázaní ctí a přísahou do služby Jeho Jasnosti, Nejvyššího knížete Aldia di Otranto, prvního mezi rovnými knížaty z Jaddu. Zkrátka jako Lin — a přece úplně jiná. Takové tedy bylo velící uspořádání našich tří lodí. Jeden kapitán z řad impéria, jedna Jaddianka, jedna normanská žoldačka. Nižší důstojníci ze všech skupin byli rozstrkáni mezi trojicí lodí tak, aby každý sledoval každého, a Bassander je sledoval všechny.

Proto jsem se potřeboval dostat z paluby *Faraona*. Úplně stačilo, že imperiální důstojníci podávali Bassanderovi hlášení pokaždé, když jsem opustil kajutu, ale na *Balmungu* mě alespoň nemohl pozorovat kamerou. A byly tu i... jiné důvody. *Balmung* mimo jiné také převážel naše cíelcinské zajatce. Obří mrazokomory, ve kterých jsme je drželi — jež se běžně užívaly pro mezihvězdnou přepravu dobytka —, se nedaly přesouvat mezi plavidly a Bassander je nechal pod dohledem Jinan, když jí svěřil velení bývalé vlajkové lodi. Na jeho palubě sídlila také Valka Onderra, která odmítala stěhovat svoje dokumenty a datové krystaly z pracovny, kterou si zabrala v hydroponické sekci *Balmungu*. A přebývala tam i celá řada mých dalších přátel: pro začátek třeba Switch. Ghen a starý Pallino. A několik dalších myrmidonů z dob, kdy jsem zápasil v borosevském koloseu. Zbytek byl rozesetý mezi *Faraonem* a *Mistralem*. A konečně se tam nacházela i sama Jinan, jež ve srovnání s kamenným Bassanderem působila jako květina na poušti.

„Jsi vzhůru už dlouho?“ zeptal jsem se a mnul si spánky.

Switch si zarazil ruce do kapes. „Asi tři tejdny. Jinan mě vzbudila, když Corvo poslala Crima na planetu.“

„Tak Crima?“ zopakoval jsem a vybavil si mladého normanského poručíka, Karima Garona. „To je dobře, bál jsem se, že tam Lin pošle Soissona nebo Duliu.“

Cítíl jsem, jak se Switch zakřenil. „Snad kdyby chtěl mít na krku další požár.“

To už jsme se zasmáli oba. Výtah zatím svištěl dál. *Faraon* byl nefalšovaný uhranský koráb. Více než tři kilometry dlouhá loď, která z profilu připomínala ostří nože: širší než vyšší, na předním konci zašpičatělá. Velicí můstek daleko na zádi spočíval na vršku dvě stě padesát metrů vysoké kuželovité věže, která vybíhala z trupu jako obří ploutev. Bassanderova kajuta trůnila skoro nahoře, nedaleko můstku, od kterého jsme se ale nyní raketově propadali, dokud výtah nezabočil do vodorovné šachty, kterou jsme uháněli dalších sto metrů směrem k zádi, a následně opět zamířili dolů. Zád' *Faraona* se rozšiřovala, aby se do lodi vměstnal shluk skokových motorů — uzavřený v prstenci jejího mezihvězdného pohonu —, dokovací komory pro všemožné přepravní moduly a dva tucty lehkých bojových letounů typu Sparrowhawk pro hvězdné bitvy. Sledoval jsem náš sestup na výtahovém terminálu, drobnou červenou tečku procházející spleť modrých čar znázorňujících loď.

Položil jsem si čelo na stěnu nad obrazovkou a prohodil: „Jak se má Etienne?“ Maje na mysli normanského vojáka, jenž byl zatím posledním exemplářem v zástupu Switchových milenců.

Switch chvíli neodpovídal a nakonec pravil: „S tím už je konec, ale on je tady a já na *Balmungu*, takže je to v pohodě.“

„To je mi líto,“ řekl jsem.

„Mně ne,“ odvětil. „Měl to nahnutý. Co ty a ta ženská?“

Vzpomněl jsem si na Bassanderovo rýpnutí ohledně mého harému a zadíval se na boty. „Dobré. Jde to dobře.“ Nevím, zda kvůli soucitu s mojí migrénou, nebo prostě proto, že už ho nic nenapadlo, ale Switch už nic dalšího neřekl, a tak jsme vystoupili z výtahu do další chodby, tentokrát větší, ovšem co do vzhledu navlas stejné jako ta, kterou jsme před chvílí opustili: čtvercové se zaoblenými rohy a žebrovými nosníky, které se klenuly zhruba každých deset

metrů. Diody zabudované do stropu nebo zapuštěné vysoko do stěn ozařovaly chodbu svým neochvěným svitem a já následoval Switche ven kolem trojlístku legionářů ve vínových uniformách. Pokud mi zasalutovali, tak jsem si toho nevšiml.

Přepravní moduly visely v otevřených komorách pod *Faraonem* jako štítovci pod obřím žralokem a vcházelo se do nich nástupními tunely připomínajícími pupeční šňůry. Switch šel podle protokolu první, aby prohlédl modul, než jsem vstoupil já. Na palubě nebyl nikdo krom pilotního důstojníka, mladého normanského muže s olivovou pletí a blondatými vlasy. Switch se posadil za něj — čelem ke mně — a já se složil na sedačku na zádi. Opětoval jsem pilotův pozdrav, jak nejlépe jsem dovedl, a usadil se zpět. Poprvé od probuzení se mi naskytl výhled *ven*, skrz okna z hliníkového skla.

„Vypínám odpuzovací pole,“ oznámil pilotní důstojník a umělá gravitace byla rázem tatam a já se vznášel ve svých popruzích. V hlavě jsem měl stále trochu zamlženo a pořád se mě ještě držela nevolnost z fugy, takže to nebyl zrovna nejpříjemnější pocit. Switch si prohlížel vlastní ruce. Pláštěm modulu projelo hlasité kovové zachvění. „Nástupní tunel odpojen.“

Zbytek pilotova technického blábolení zmizel kdesi v dáli a náš modul vyplul z komory *Faraona* do vesmírné tmy. Když jsme přelétli temnou kovovou masu lodi, naskytl se mi výhled na mračný, okrový kotouč planety Rustam. Ještě nedávno tu bývala imperiální kolonie. Teď z ní nezbylo skoro nic. I skrz okno jsem rozeznával černou jizvu hyzdící jeden z kontinentů — nedaleko rozhraní mezi osvětlenou a neosvětlenou částí planety —, odkud Cielcin vyrvali celé město.

Polkl jsem a na okamžik zapomněl na bolest hlavy. Jen párkrát se mi do té doby naskytl podobně hrozivý pohled, a už jen párkrát poté. Věděl jsem, že mě Switch pozoruje, a zadíval jsem se do klína.

„Vyhladili celej rod,“ pravil, „celou vládu, bude to tak deset let. Nový město je na odvrácený straně, odtud ho není vidět.“

„Kolik?“

„Mrtvejch?“ ujistil se Switch. „Nemám zdání. Podle Lina tak dva miliony. Málem dvakrát tolik jich ale přežilo.“

Musel jsem se zadívat jinam. Ta zčernalá rýha mi připomínala přimhouřené oko, které mě pozorovalo. Dívalo se skrze mě. „Možná má Lin pravdu, možná si vážně dáváme moc načas.“

„Stejně bys tomu nezabránil.“

„To ne,“ uznal jsem, „ale mohli bychom to zastavit jednou provždy.“ Což byla lež. Oba jsme to věděli. Zatímco jsme mluvili, Cielcin v jakémsi odlehlém koutě Normanského prostoru pálili další svět na uhel.

Zavřel jsem oči před vesmírnou temnotou a rázem se ocitl v další tmě, ještě hlubší.

KAPITOLA 2

ZMRAŽENÍ A NEUMÍRAJÍCÍ

Zima. V Cubiculu byla vždycky zima. Námraza pokrývala podlahy a kreslila ledové filigrány na strohé mrazokomory, ve kterých spali naši lapení démoni. Vzduch proudící z ventilačního systému plnil místnost svými šepoty a já se i přes bundu třásl. V téhle místnosti jsem strávil hezkou porci času, obzvláště před tou záležitostí na Faru. Připomínalo mi to naši nekropoli pod Ďáblovým odpočinkem, kde v kanopách odpočívaly oči, mozky a srdce mých předků. Možná právě z tohoto morbidního důvodu jsem k tomu místu tolik přilnul. Nebo snad kvůli zimě. Po málem celé věčnosti strávené na tropickém Emeshi jsem si užíval chlad pronikající až na kost, a to ticho. Neozýval se tu žádný zvuk vyjma bzučení komor, mého vlastního dechu a ledu křupajícího pod podrážkami.

V těch ledových hrobkách odpočívali Cielcin, zmražení mezi dvěma údery srdce jako nějaké přízraky vyčkávací na východ krvavého měsíce, aby mohly opět vstát z hrobů a pít lidskou krev. Byli to jediní přeživší z lodi, která havarovala na Emeshi. Celkem jedenáct. Založil jsem si ruce na prsou, abych se zahřál, a podél řady komor postupoval hlouběji dovnitř cubicula, můj dech se přede mnou proměňoval v krystalky. Na každou z komor jsem napsal jméno: Etanitari, Oanatoro, Svatarom, Tanaran. Před komorou obývanou Tanaran jsem se na chvíli zastavil, moje konečky prstů po sobě na namrzlé ploše komory nechávaly roztáté otisky. Tanaran bylo

jejich vůdce. Jakýsi duchovní, alespoň mi to tak přišlo, nebo snad šlechtic. Souhlasilo s mým plánem, s tímhle zacházením.

„Už tam skoro jsme,“ řekl jsem a představoval si, že mě slyší. Rozhlédl jsem se a přemýšlel, kde vězí kapitánka. Switch jí šel oznámit, že jsem se vrátil. Stavová světélka nad komorami zářila příjemnou modří. Všechno bylo v pořádku. „Jedete domů.“

„Ty tomu pořád věříš, co?“

S leknutím jsem se otočil a spatřil ženu, ovšem ne tu, kterou jsem očekával. Ve dveřích do chodby stála Valka Onderra Vhad Edda. Při pohledu na ni mě pořád bodalo u srdce, i přes všechno to, co se událo od našeho odletu z Emeshe... a vlastně právě proto. Byla jako podoba ženy vyvedená ve skle: tvrdé oči, štíhlá postava a bledá pleť. Nenechte se mýlit, nechci tím říct, že by snad byla křehká. Myslím tím spíš, že člověk se jí nemohl dotknout, aniž by se pořezal. To se stalo i mně. Pocházela z Tavrosu, v jejích žilách kolovala krev dávného travatského lidu, který prchl z nordejských kolonií na Ganymedu.

Kostiřezové, kteří vytvářeli její genetický kód, zhotovili stvoření nepřístupné jako samotná Pallas Athéna. Vysoké, překrásné a kruté. Její vlasy byly málem stejně černé jako ty moje, tak černé, až působily skoro rudě, prokvetlé červenými pramínky barvy rozdmýchaného plamene, které kontrastovaly s její ledově bledou pokožkou. Usmála se, ačkoliv ten úsměv nedošel do jejích zlatých očí, a pravila: „Já si tím tak jistá nejsem.“

Přejížděl jsem si dlaněmi po založených pažích, abych je trochu prohrál, a udělal dva váhavé krůčky směrem k ní. „Neříkej mi, že ty taky...“

Povytáhla svoje klenutá obočí. „Prosím?“

„Zrovna jsem mluvil s Linem. Pořád si myslí, že tu marníme čas.“

„Ach tak.“ Valce okolní zima, zdá se, nevadila, měla na sobě pouze kalhoty a dlouhé triko potisknuté lebkami s nápisem v tavrosštině, který jsem nedokázal rozluštit. Vrátila si pramen černých vlasů za ucho a pravila: „Nejsem si tak docela jistá, že se plete, Hadriane.“ Stáhl jsem rty a prošel kolem ní zpět do chodby. Vnitřek

Balmungu byl tmavší než na *Faraonovi*, samé naleštěné černé plochy, měď a zaoblené hrany. Imperiální styl. Kdysi to býval imperiální křižník — a svým způsobem jím zůstával. Byla to zdaleka nejstarší ze tří lodí vlastněných Červenou kumpanií. Valka kráčela za mnou a mluvila dál: „Musím myslet i na svůj výzkum. Lin mě ani nenechá probudit jedno z Cielcin, abych s ním mohla promluvit.“

„Já vím,“ odvětil jsem. „Je mi to líto.“

„Ani sebenepatrnější nová informace, už celé roky, já —“

„Já vím, Valko.“ Proč to vytahovat zrovna teď? Těsně po tom, co jsem se probral z fugy. Přitiskl jsem si dlaně na oči a otočil se, abych zůstával zády k ní. „Zrovna jsem se probral. Můžeme... můžeme to nechat na později?“

Její oči se mi vpalovaly do týla jako dvojice laserových paprsků. Přišlo mi, že cítím, jak se mi pomalu škváří vlasy na zátylku. „Na později? Čekám už roky.“

„Vždyť já vím.“ Otočil jsem se čelem k ní. Nebyly to špatné roky, alespoň většina z nich. Valka jich prožila méně než já, strávila víc času ve fuze. Za tu dobu se z nás stalo obstojné žoldácké uskupení. Ale cesta k Vorgossu je dlouhá, a my navíc pořád s jistotou nevěděli, jestli je to místo vůbec skutečné. Nemůžu jí teď mít za zlé, že má pochyby, nebo že už je z toho frustrovaná. Nemohl bych jí to mít za zlé ani tenkrát. Vzal jsem ji stranou do výklenku v chodbě ozářené měkkým světlem z obrazovek. „Něco máme.“ Chystala se cosi namítnout, ale já byl rychlejší. „Nechal mě vzbudit sám Bassander. Otavia prý poslala Crima na planetu, prý tam našel někoho, kdo nás může zavést k Extrasolarianům.“

Valčina tvář se s těmi slovy skoro okamžitě proměnila, jejími rty zacukal jemný náznak úsměvu. „To jako vážně?“

„Proč by mě jinak budil? Lin mě chce v týmu na planetu.“ Valka se zatvářila. „No, spíš ví, že mě tam potřebuje.“

„To je asi blíž pravdě.“ To už se usmála. Doopravdy. Konečně jsme se někam dostávali. Ocítl jsem zpátky na pevné půdě. Mluvit s Valkou nikdy nebylo snadné, ani moje přetrvávající city k ní, jako had stočený v mém břiše, tomu zrovna nepomáhaly. „Jak se ti spalo?“

Konečně jsme se dostali zpět na tlustší led. „Být zmražený na tom celém není to nejtěžší.“ Věděl jsem, co tím myslí, a zavrtěl hlavou. „Další noční můry. Při probuzení.“ Podle doktorky Okoyo je běžné, že lidé mají během probouzení z fugy vidiny. Mělo to cosi do činění se subkortikálními centry mozku, která se probouzela dříve než samotný aparát vědomí. Amygdala. Hypothalamus. Celá ta mašinerie paměti a motivace. A strachu. „Zase jsem viděl Bordelona. Jak umírá. Gilliama. Uvanari.“ Ti poslední dva zemřeli mou vlastní rukou: Gilliam na trávníku připomínajícím kosti v Borosevu, Uvanari v temné cele bastily Kaple. S Bordelonem to ale bylo jiné. V té chvíli už jsem přebral kontrolu nad *Faraonem*. Vymazal jsem jeho loď z oblohy. Jeho holograf mizející v bílém světle... celé týdny jsem se toho obrazu nemohl zbavit.

Valka natočila hlavu a našpulila rty... byla to lítost? Položila mi ruku na nadloktí, stiskla ji. Starost. Byla to starost, nikoliv lítost. „Během procesu tání vyplouvají na povrch staré vzpomínky, je to jen myšlenkový odpad. Pomine to.“

„Tobě se to děje taky?“

„Moje vzpomínky nejsou uloženy v mém mozku, *anaryan*,“ připomněla mi a zaklepala si vědoucně na spánek.

Polkl jsem. Valka se nenarodila v impériu. Na rozdíl ode mě v sobě nechovala hrůzu ani odpor ke strojům. V očích Svaté kaple terranské byla démonička. Dovolila strojům, aby jí pronikly do těla a zakalily její mysl. Na Tavrosu, odkud pocházela, to bylo běžné. Ovšem zde — v mých očích — to z ní dělalo čarodějkou, která jako by vypadla z jedné z matčiných oper. Strach jsem z ní ale neměl. Její záliba v zapovězených technologiích a technické znalosti nám v minulosti prokázaly lví službu: nejdříve na Emeshi a později na Ardistamě a Faru. A mělo to tak být i nadále.

„Budu v pořádku,“ přisvědčil jsem spěšně, ve snaze odvést hovor od svých minulých skutků. Valka byla Tavroska, a jako taková neuznávala násilí. Ve světě, ze kterého pocházela, vyvinuli jiný způsob vedení války: zastrasování. Staré válečné umění, a naprosto šílené. Všechny tavroské klany disponovaly arzenálem, pomocí kterého se

mohly navzájem zničit, a každý akt násilí tak hrozil zhoubou celé konfederaci. A to nás měli za blázný...

„Podívej, pokud nás ten Crimův kontakt někam posune, promluvíím znovu s Linem. Pokusím se ho přesvědčit, aby mi dovolil rozmrazit jednoho z Bledých.“

„Jejich vůdce,“ dodala Valka a dloubla mě do hrudníku.

„Pokusím se.“

Usmála se na mě, ale já cítil, že ji to stojí značné úsilí. Byla unavená. U bohů pekelných, všichni jsme byli unavení. Čtyřicet osm let je dlouhá doba i ve fuze, a já z toho přitom strávil dvanáct let vzhůru. Když jsem se na borosevském kosmodromu loučil se sirem Olorinem Miltou, představoval jsem si, že celou záležitost vyřídím v řádu bdělých měsíců. Jak málo jsem tehdy rozuměl cestování vesmírem. „Máme za sebou dlouhou cestu, Hadriane.“ Ustoupila o krok vzad a opřela se o vzdálenější stěnu. „Jsem akademička, žádná... vojačka. A tohle je práce pro vojáky.“ Smutně se usmála.

„Tak to ale nebude napořád,“ namítl jsem. „Jakmile najdeme Cielcin, budeme mít práce spoustu.“ Když jsme vyrazili z Emeshe, začal jsem Valku učit řeči Cielcin. Ukázalo se, že je snad až příliš zdatná studentka. Časy, skloňování a složitý genderový systém xenobitího jazyka vstřebávala s udivující a pro mě nepochopitelnou rychlostí. Tušil jsem, že to bylo z části dílo daimona sídlícího v zadní části její lebky.

„Já vím, Hadriane,“ mávla nad mým ujišťováním rukou.

Pokusil jsem se trochu odlehčit situaci. „Co nevidět s nimi budeš rozprávět lépe než já. Za ty roky jsem nějak vyšel ze cviku.“

To zafungovalo a Valka odhalila svůj bělostný chrup a škádlivě se uchechtla. „Už teď jsem lepší než ty. Ale možná by neškodilo si to někdy brzy zase společně oprášit.“

Souhlasil jsem a s tím jsme se odlepili z výklenku a pokračovali dál temnou světélkující chodbou. Strohé bílé světlo na stropě vrhalo naše pokřivené odrazy na stěny a podlahu.

„Přivedl tě Switch?“ zeptala se Valka, když jsme přešli z chodby do nízké galerie, která kopírovala šípovitý tvar *Balmungu*. Dlouhá

vnější stěna byla přerušovaná štěrbinami oken stěží širšími než můj hrudník a chráněnými tlustým hliníkovým sklem, které poskytovalo výhled na vesmírnou temnotu. V dálce, několik kilometrů od nás, byl vidět temný obrys *Faraona* připomínající nůž s příliš dlouhou rukojetí, jeho kuželovitá věž s můstkem z něj trčela jako záštita. „Minula jsem ho na chodbě.“

Zastavil jsem se a skrz temnotu pozoroval druhou loď. „Ano.“ Skoro jsem přitiskl obličej až na sklo a pohledem přejížděl sem a tam. „Kde je *Mistral*?“

„Na nižším orbitu,“ vysvětlovala Valka. „Doneslo se ke mně, že Corvo poslala tým do Arslanu, ale to bylo jaksi naposled, co se mnou někdo mluvil.“ Vrhla po mně ostrým pohledem a povytáhla jedno obočí. „Nejsem si jistá, zda mi Jinan důvěřuje.“ Arslan, jak jsem se později dozvěděl, bylo ono nové město zbudované přeživšími kolonisty po cielcinské invazi.

„Proč myslíš?“ zeptal jsem se a odvrátil se od okna. Moc dobře jsem věděl, že Jinan Valce nevěří. Jinan byla Jaddianka, jako taková ke strojům stejně podezřívavá jako jakýkoliv zbožný občan Císařství. Měl jsem ale podezření, že je za tím ještě něco jiného. Così hlubšího, a staršího. Koneckonců byly obě ženy.

„Nic konkrétního,“ opáčila Valka a bezděčně pokrčila rameny. „Mám pocit —“

„Tady ho máme!“ ozval se hřmotný mužský hlas. „Nějaké kryopáleninky, Vaše Oslnivosti?“ Zpoza rohu se vynořila dvojice mužů, každý navlečený v sytě vínové uniformě Červené kumpanie, oba s třemi zlatými proužky na levém rukávu tuniky, které je označovaly jako centuriony. Starší z mužů byl Pallino: ostřílený veterán se čtyřiceti lety služby v imperiální armádě v zádech a odranou koženou páskou přes oko. Ghen byl mladší, vyšší a stavěný jako opancéřovaná výsadková loď, měl tmavou kůži, odstáté uši a permanentně zarostlý vous. To jemu patřil ten hlas znějící jako praskání mohutných balvanů.

Valka v okamžení umlkla a otočila spolu se mnou. Postoupil jsem vpřed a objal býčího muže. „I kdyby, pořád na mě bude lepší pohled než na ten tvůj ciferník, Ghene.“

Ghen se zazubil a naoko se namíchl. „Kdyby ses tu neproducíroval jako císař celého známého vesmíru, jednu bych ti za takovýhle průpovědky natáhnul.“

„No, mohl bys to zkusit!“

Všichni se zasmáli, dokonce i Valka. „Myslel jsem, že s vámi bude i Switch,“ podotkl jsem. „Poslal jsem ho pro Jinan, když jsem se stavoval obhlédnout náš... náklad.“

Když Ghen konečně ustoupil z cesty, Pallino mě popadl za ruku a měřil si mě svým jediným modrým okem. „Kapitánka na tebe čeká ve spodní observatoři, já a tadyhleten bůvol jsme si říkali, že se po tobě zajdem mrknout.“ Vtom si podle všeho poprvé všiml Valky — stála na jeho slepé straně — a pokynul jí hlavou: „Madame doktorko.“ Opětovala mu pozdrav i pokynutí. „Nějak jsem vás přehlídl. Jak se má ten mandarskej zkurvysyn?“

„Lin?“ mávl jsem zamítavě rukou. „Pořád stejně. Máme to otočit a vrátit se k flotile. Prý tu marníme čas.“

Pallino se chvíli kousal do jazyka a nakonec řekl: „Takový jako on znám. Zásady před povinností. Není to nejhorší vlastnost na světě, ale někoho to bude stát kejhák.“

„Ale dneska ne,“ vložil se do toho Ghen. „Dokud nedostaneme echo od Crima, nikdo na tu planetu ani nepáchne.“

Valka zamžikala a složila si ruce na hrudník. „Vy o tom víte?“

Glen pokrčil rameny. „Byl jsem na můstku, když volala Corvo, nevěděl jsem, že je to nějaký velký tajemství. Proto jsme tady, nebo ne?“

Zamával jsem oběma rukama na znamení ticha. „Takže kapitánka je ve spodní observatoři?“

Ghen se zatvářil lehce uraženě, že jsem ho takhle utnul, ale nakonec roztáhl ruce dlaněmi vzhůru. „Přesně tak. Prochází nějaký hlášení.“

„Hned tam vyrazím,“ oznámil jsem a vydal se chodbou.

„Jdem s tebou!“ prohlásil Ghen. Se Switchem bůhví kde jsem podle dekora ochranku nejspíš potřeboval, ovšem *Balmung* — Meidujská kumpanie — představoval domov. Byl jsem doma.

Se smíchem jsem se otočil zpět k trojici za zády: „Ne, díky. Cestu znám.“

Spodní observatoř byla malá místnost daleko na zádi *Balmungu* u vnějšího pláště chráněná obrněnými panely, které po otevření umožňovaly jejím obyvatelům nahlížet skrze skleněnou bublinu do hluboké, třpytící se temnoty kosmu. Byla určena pro jednání, ale momentálně skoro prázdná. Jinan Azhar, kapitánka Červené kumpanie a poručice armád Jaddu — a především moje kapitánka —, seděla sama u kulatého konferenčního stolu zády ke mně.

Pod sebou jsem skrz kulaté sklo pod pozorovacím můstkem viděl nahnědlé oko planety. Rustam zalévalo sluneční světlo: okrové plochy, hnědá pohoří se sněhovými čepicemi, žlutá moře a sem tam nějaká ta skvrna zeleně. Nebyl to zrovna nejpůvabnější svět, ale oplýval krásou, která je vlastní pouze planetám. Nesmrtelný, stálý, lhotejný — nic se tolik neblížilo zhmotnělému božstvu. Až na to, že to nebyla tak docela pravda. Opět jsem se zadíval na tu jizvu, osmdesát kilometrů dlouhou trhlinu hyzdící tvář planety, jako by ji někdo ocejchoval rozžhaveným železem. Na okamžik jsem si zkusil představit sílu potřebnou pro zasazení podobné rány: ta plazmová děla, štěpící tyče. Hrůza a plameny samotné apokalypsy.

Udělal jsem krok vpřed. Jinan se pohnula. „Snažíš se za mnou připlížit?“ Její drobná ramena pod epoletami působila napjatě.

Přesně to jsem měl v úmyslu. Netuším, jak mě slyšela. „Ale kdepak!“ zalhal jsem. Položil jsem si ruku na srdce a hrál uraženého. „To já přece nikdy.“ Ale ano. A mnohokrát. Chvilí rovnala štos hlášení na krystalickém papíře, odsunula holografický projektor a vstala. „Kapitánka by neměla takhle vysedávat zády ke...“

Otočila se a její úsměv mě připravil o poslední zbytky důvtipu a slov. Moje migréna rázem ustoupila a na tváři se mi vylouppl přihlouplý úsměv.

Za dobu, co jsem spal, se vůbec nezměnila. Ani o angström. Jinan byla vyšší než já — což svědčilo o jejím urozeném původu —, s pletí tmavého odstínu mědi, příznačného pro vysoké kasty jaddské společnosti. Být básníkem, nejspíš napíšu, že byla stavěná jako tanečnice, štíhlá a drobná. Ale to bych lhal, tak jako svým způsobem všechna poezie. Štíhlá, se skrovnými křivkami a oválným obličejem, ale ty její velké černé oči a azurová stuha zapletená do vlasů barvy stínů usvědčovaly její pravdu ze lži.

Jinan byla vojákem, a to už více než třicet let. Velící důstojnice všech jaddských jednotek, které naší výpravě zapůjčila satrapka a místodržitelka Kalima di Sayyiph. Podléhala Bassanderovi jakožto komodorovi naší drobné flotily, ale v oficiálním smyslu si byli rovni. Ale pro mě znamenala víc.

Měla jizvy na místech, o kterých jsme věděli jenom my dva: starý šrám od nože na žebrech, tenounký šlem od plazmy na levém boku, dávný průstřel vysoko — hodně vysoko — na vnitřku stehna. „Co se děje?“

Uvědomil jsem si, že už jsem dobrých deset vteřin nic neřekl. Nemohl jsem, a místo toho ji vzal do náručí. Jako bych objímal oceľovou sochu zabalenou v hedvábí. Chvíli jsme jen stáli a nic neříkali. Málem bych zapomněl i dýchat, nebýt jemné jasmínové vůně linoucí se z jejích vlasů.

„Stýskalo se mi po tobě, *mia qal*.“

„A mně po tobě, kapitánko.“ Na chvíli jsem ji přidržel před sebou na délku paží a zespodu si ji prohlížel. „Jak dlouho už jsi vzhůru?“

Jinan se zadívala na stranu a kousla se do rtu. „Tak dva měsíce? Alessandro mě vzbudil, když jsme opustili hyperprostor.“ Obtočila mi ruku kolem zátylku a přitiskla mi čelo na čelo. Její hlas zněl slabě a zadýchaně, skoro ochraptěle: „Chtěla jsem tě probudit dřív, ale Lin o tom nechtěl ani slyšet.“

„Teď už jsem tady.“

Toho si podle všeho moc dobře všimla a umlčela mě neprofesionálně dlouhým polibkem, prsty mi zabořila hluboko do vlasů. Moje ruce si našly svá stará místa a pevně ji objaly, a tak jsme na jeden

nekonečný okamžik společně zapudili neklidnou vesmírnou temnotu, naši chmurnou misi i raněný svět otáčející se pod námi. Možná jste slyšeli, že jaddský bůh je bohem ohně. Je to pravda a jiskra z toho svatého plamene skotačila i v ní, tak jako ve všech ženách onoho podivného kraje. Zbožňoval jsem ji, bez ohledu na to, co dalšího se o ní vypráví ve vašich příbězích... bez ohledu na to, jak to s námi dopadlo.

Mandaři mají jedno pořekadlo: *mileneček v sobě skrývá mnohé, jen zřídka viděné*. Zapomněl jsem, který z jejich básníků to napsal, ale jako všechna poezie to byla svým způsobem pravda.

Po chvíli — nedokážu říct, kolik času vlastně uběhlo — jsme se odtrhli. Opírala se o zábradlí na kraji pozorovacího můstku a planeta Rustam zářila za ní i pod ní. Byl jsem nevýslovně šťastný, že už nejsem na *Faraonovi*. Při pomýšlení, co by asi řekl Bassander, kdyby nás takhle viděl, mě poléval studený pot.

„Tys trénoval!“ osočila mě a pohrávala si se střapci na konci modré stuhy ve vlasech. „Udhreha! Která to je?“ Ale usmívala se a uhnula mému pohledu.

„Tu neznáš,“ opáčil jsem škádlivě a usadil se do židle vedle té, ve které seděla při mém příchodu. „Není zdejší.“

Jinan se uchechtla a posadila se vedle mě a přisunula si židli. Položila mi hlavu na rameno. Naklonil jsem se k ní a dlouho jsme tak seděli v tichu. Moje migréna z fugy — na kterou jsem na chvíli docela zapomněl — se přihnala zpátky se znovunabytou silou. Zavřel jsem oči. „Mám pocit, že Okoyo měla pravdu, měl jsem ještě zůstat ležet. Třeští mi hlava.“ Moje kapitánka natáhla ruku a poškrábala mě za uchem. Trochu to pomohlo. „Věčně někam pospícháš. Cielcin nám neutečou.“ Galstanštinu ovládala slušně, ale mluvila lehce strojeným způsobem, který vyhovoval jejímu hutnému přízvuku.

„To je pravda.“ Očima jsem zabloudil ke stolu a prohlížel si astro-navigační mapu Rustamské soustavy, která se pomalu otáčela nad projektorem, a místní hlášení s podrobnostmi o cielcinské invazi extrahovaná ze zdejší datasféry. „Tohle je náš člověk?“ Vytáhl jsem jeden ze spisů pohřbených pod mapou Arslanu. Snímek plešatého

muže s kulatou tváří, pronikavýma očima a slizkým úsměvem. Fotografie byla rozmazaná, špatně osvětlená, jakoby pořízená z dálky. Napadlo mě, zda snímek pořídil náš člověk, Crim, nebo zda jsme ho vylovili z trosek místních policejních databází.

Jinan natáhla krk. „Ano, to je Samir. Vypadá jako homunkulus.“

„To klidně může,“ řekl jsem a zamračil se. „Tady jsme hluboko v Závoji, Jinan, nejsem si tak docela jistý, jestli se to tady dá vůbec rozlišovat.“ Zavrtěl jsem hlavou a ihned toho litoval. „Hnusák to ale je, tak nebo tak. A podle Crima je tohle náš člověk?“

„Karim,“ pravila a použila jeho skutečné jméno, „si je celkem jistý, že Samir ví, kde najít Extrasolarians. Už se s ním párkrát potkal. Ten neřád je — jak se to řekne? Má strach, ale... jako myš?“

„Bázlivý? Err... plachý?“ Odsunul jsem spis. „Je to kriminálník, trocha plachosti se dá očekávat.“

„Jak jinak.“ Odstrčila se ode mě a začala přerovnávat věci na stole. „Na Crima je spoleh.“

Bez opory Jinan jsem se sesunul na stůl a přiložil čelo na jeho chladivé černé sklo. Jinan vstala, začala obcházet stůl a přesouvat složky a datové krystaly, které se zatoulaly mimo dosah. Nějakou dobu jsem tak zůstal, zatímco Jinan přeskládávala věci na stole. Nakonec jsem řekl: „Bassander a Valka mají oba pocit, že tahle celá nešťastná výprava je ztráta času.“

„A ty taky,“ podotkla a zastavila se nade mnou, „pokud jí říkáš nešťastná.“ Její pohled ztěžka spočinul na mém zátylku.

Zprudka jsem se nadechl a napřímil, dlaněmi jsem si promnul obličej. „Mýlí se, Jinan?“

Jaddská kapitánka chvíli nic neříkala a můj pohled spadl z její tváře na vyzáblý odraz mé vlastní v ušmudlaném skle desky stolu. Navzdory vyčerpání a skutečnosti, že jsem ještě před několika hodinami byl stěží naživu, jsem mohl vypadat i o dost hůř. Ten vytáhlý mladík z Délu byl tentam, vypálený tím rozdrbaným kusem masa z kanálu, kterým jsem se stal, myrmidonem, dvorním vězněm, cielcinským tlumočnickem a lordem komandantem Meidujské červené kumpanie. Moje kdysi ostré rysy nahradil vznešený orlí profil

s hustými černými vlasy spadajícími ve vlnkách až do poloviny obličeje. Potřeboval jsem ostríhat.

„Řekni, že se mýlí.“ Pozoroval jsem svoje ústa, jak formují ta slova, a přišlo mi, jako by vycházela odkudsi odjinud, nikoliv od komandanta Červené kumpanie nebo pána Ďablova odpočinku, ale z jakési mé části, která všechny ty masky nosila. Z mé duše, ze samotného Hadriana. S bradou opřenou o ruku jsem vzhlédl.

Jinan si přidržovala štos složek u špičatého boku, rty mírně povadlé. Působila jako někdo, kdo se zrovna chystá sdělit těžce nemocnému příbuznému, že doktor neměl jedinou dobrou zprávu. Místo toho odložila svoje složky a posadila se vedle mě. Její ruka našla mou. Další nejmenovaná část mého já se jakoby zázrakem uzdravila, zbytek si ale zoufal, když pravila: „Chápu, co je k tomu vede.“

Zavřel jsem oči a napůl se od ní odvrátil. „Rozumím.“

Stiskla mi ruku. „S Linem ani tou Tavroskou si nedělej hlavu.“ Kdybych na to měl sílu, skoro bych se zasmál. Jinan Valce nikdy neřekla jménem. Moje kapitánka neměla ohledně mé minulosti a mého komplikovaného vztahu s Valkou Onderra bláhové představy — a já k ní byl upřímný. „Urazili jsme pořádnou cestu do vesmírné temnoty. Naše mise není snadná a konec leží kdesi v nedohlednu.“ Usmála se a přehodila si krátký cop za rameno. „Krom toho, já ještě nemám náladu to vzdávat, *mia qal*.“

Jen málo slov v celé galaxii mělo v tomto období mého života takovou léčivou sílu. Byl to věk nevinnosti, období štěstí mezi dvěma bouřemi, a obloha se začínala zatahovat. Naklonila se ke mně a znovu mě políbila, tentokrát na tvář. Vstala a táhla mě za ruku, a jelikož jsem nebyl ochoten se od ní odloučit, zvedl jsem se a nechal se vyvést z observatoře do její kajuty a postele.

KAPITOLA 3

POTOPENÉ MĚSTO

Vesmírnou temnotu nahradilo nebe barvy žluklé smetany a stěny našeho výsadečového modulu prolétajícího atmosférou planety buřácely kolem nás. Dekáda našich peltastů — jejich šedé zbroje skryté pod pláští barvy prachu — stála uprostřed transportu a přidržovala se madel na stropě. Úkosem jsem pohlédl na Switche, který měl na sobě to samé, ale u pasu navíc připnutý štít, který mu chránil tělo. Così šteloval na svém vrhači plazmy a kontroloval sběrač vzduchu pro případ, že by došel vzduch v zásobníku.

„Člověk od Corvo na nás bude čekat na místě přistání?“ zeptala se Bassanderova zástupkyně, Prisca Greenlaw, bledé oči tak jako skoro vždy zúžené v nelibosti. Prisca přikvačila z *Faraona*, když už jsme se chystali na výsadek. Patřila k důstojníkům, které s námi z Emeshe poslala Raine Smythe. Byla méně přísná a puntičkářská než Bassander, ale neláskou k mojí osobě oplývala úplně stejně.

„Kdepak!“ utrousil Ghen, který stál na čele naší dekády a házel sebou ze strany na stranu, protože modul právě zahájil svou slalomovou zpomalovací sekvenci, aby zmírnil raketový sestup. Nic jsem neřikal a skrze drobné okno sledoval přibližující se hornatou krajinu. „S Crimem máme sraz až trochu dál ve městě. Nechodte ale moc daleko.“ Otočil se ke mně a zeptal se: „Pořád chceš, abysme se drželi stranou?“

Vzhlédl jsem a přikývl. „Budeme působit jako armáda, pokud půjdeme všichni najednou. Držme se plánu. Nejdřív jen já, Switch,

Greelaw a Ilex. Jakmile najdeme Samira a získáme polohu Zmalovance — pokud tu tedy bude —, tak se k nám připojte. Jestli z nás tahle sebranka ucítí imperiální legie, budeme v pěkné kaši.“

Ghen se sehnul k Prisce, která seděla připásaná naproti mně, a hlasitě zašeptal: „Tím myslí vás, poručice.“ Zakřenil se. Měl pokřivený, ale oproti tmavé tváři bělostně bílý chrup, což jeho úsměvu dodávalo na nakažlivosti, a to i navzdory nosu proříznutému z doby strávené na Emeshi. Zbytek oddílu se brzy zubil také, nesourodá směsice imperiálních legionářů a jaddských *aljanhi*. Greenlaw nic neříkala.

„Usadím nás na okraji města, lorde komandante,“ oznámila Ilex, která se k nám na poslední chvíli připojila z *Mistralu*. Normanská homunkulka seděla v pilotním křesle a zelené paže jí létaly po ovládací desce. Byla to dryáda, jedna z prastarých umělých lidí vytvořených ještě před vzestupem impéria a před sepsáním kodexu Kaple. Zářivou pokožku měla plnou chlorofylu, takže se zelenala jako letní den v lesech na Luinu. Skoro nic nejedla, až na to málo, co nasála ze slunečního svitu, a všechny čas trávil na palubě *Mistralu* pod svitem termolamp, skloněná nad tím či oním zařízením.

Náš příkrý náklon se znenadání vyrovnal a modul začal klesat k městu. V kabině naskočila bezpečnostní světla na znamení, že stojící posádka může vystoupit z bezpečnostních bot a odpásat se a my v křeslech můžeme vstát. Zvedl jsem se a ze skříňky nad hlavou vyndal svůj dlouhý a řádně obnošený kabát. Když jsem se sunul ke kokpitu, cítil jsem pod nohama drnění kovových plátů a kolébání podlahy, jak náš transport opisoval postupnou spirálu a pozvolna se snášel k městu. Ilex byla výborná pilotka, vyrostla na vesmírných stanicích, které se těsnaly na oběžné dráze její domovské planety — než ji zajali a prodali kostiřezům, kteří bažili po její zelené kůži.

Soukal jsem se do těžkého černého kabátu a přidržoval se stropního madla těsně za Ilex. Slyšel jsem, jak se za mnou přišinul Ghen, a tak jsem nebyl překvapený, když se mi jeho hlas ozval za uchem. „Co se s tím městem kurva stalo?“

Věděl jsem, co čekat, a tak jsem nebyl překvapený. „Vlastně to ani není skutečné město.“

„Před invazí ani neexistovalo,“ dodala Ilex jemným, odměřeným hlasem.

Pod námi se rozprostíraly bující trosky, změř pokřivených kupolí a nahnutých věží držících pospolu jako zvětralé kosti, některé stavby byly připoutány napnutými kabely, které stoupaly z mlhy prozařované oranžovým ranním světlem, jiné se mačkaly jedna na druhou, jako siluety k smrti vyčerpaných lidí. Mezi kopci ležely povadlé a rozpadající se masivní trupy lodí a z jejich zrezivělých terasovitých vrcholů vyrážela zeleň.

„Kapitánka povídala, že současnej guvernér nechal po cíelcinským útoku všechny zbylé lodí na zemi, aby postavil tenhle tábor,“ pravil Switch, který stál u dveří do kabiny. „Viděl jsem pár obrázků, ale Zem mě vem...“ Odmlčel se a udělal znak slunečního kotouče na obranu před zlem.

Jak jsme se přibližovali, všiml jsem si, že se mezi koráby táhnou mosty a kabely lanovek a proměňují shluk nákladních a těžebních lodí v matoucí propletenec kovu, který se prohýbá pod vlastní vahou. Prozatímní město Arslan stálo na okraji rozlehlé pláně a podobně jako se jeho obyvatelé mačkali mezi jeho zdmi, se ono choulilo pod úbočím bezejmenné hory s ledovým vrcholem.

„Jak může něco tak nového vypadat tak sešle?“ nadhodil jsem. Deset let. Pro nás to nebyla žádná doba. Ovšem těm, kdo je prožili, to muselo připadat jako celá věčnost. Jako bychom se dívali na dno oceánu. Stavba města se neřídila žádným plánem vyjma toho diktovaného nutností, koráby, z nichž bylo poskládáno, byly přilepené jeden na druhý tak těsně, jak to jenom šlo. Člověk by si na první pohled pomyslel, že se dívá na hřbitov, podobný těm, jaký po sobě ze svých kostí nechávali bájní sloni, nebýt naplavenin hrubších staveb na hřbetech oněch obřích lodí. Kolem rozpadajících se plavidel bujela nová zástavba, vyrůstala z nich jako houby po dešti z práchnivějících kmenů. Nad tím vším se pohybovaly létáky a přepravníky — v hojnějších počtech, než jsem kdy viděl v Meidui, Borosevu nebo i později kdekoli jinde.

Ilex si přitlačila sluchátko na ucho a řekla: „Rozumíme, řízení provozu. Budeme pokračovat podle instrukcí.“ Krátce se na mě podívala a vzápětí nás přivedla níž. Modul se krouživě snášel až pod úroveň nejvyšších věží, skrze mračný opar, který stoupal z reaktorů v zadní části čehosi, co kdysi bývalo těžební věží.

„Tyhle lodi už nikam nepoletí,“ konstatoval Ghen a ukazoval prstem. „Vidíte ty praskliny?“

„Nebyly stavěné ani na to, aby unesly vlastní váhu,“ doplnila Ilex svým podivným trylkem. „Jakmile takovýhle obr přistane na zemi, už se z ní nezvedne.“ Měla pravdu, ty mamutí trupy byly příliš obří, než aby se kdy dokázaly vyšplhat zpátky do kosmu. Jejich vlastní váha by je při výstupu roztrhala na kusy, kdyby se tedy vůbec našel dost silný pohon, aby podobnou tíhu vůbec vyzvedl.

„Už někdo volal Crimovi?“ ozval se Switch.

„Prý na nás bude čekat v *Murakamim*,“ odpověděla Ilex a ukázala k nehezskému, více než kilometr vysokému a několik kilometrů dlouhému přepravnímu korábu, který tvarem zhruba připomínal kvádr. Jeho popraskaný a rozpadající se trup posetý zrezivělými skvrnami zastiňoval málem půlku města. „Támhleť nipponské lodi.“

„To to teda moc nezúžilo, zeleňačko,“ podotkl Ghen. Být jen z poloviny rostlina jako Ilex, případně mít jen špetku studu, musel by pod jejím pohledem na místě zvadnout. Dryády neměly lidi, kteří vypíchovali jejich odlišnost, dvakrát v oblíbě. A není divu, s barvou jejich kůže, oranžovo zelenýma očima a lesním porostem na hlavě, který měl být buď vlasy, nebo korunkou, je bylo těžké přehlédnout. Switch se natáhl a uštědřil Ghenovi pohlavek. „Za co, kurňa?“ vyjekl obr.

Po přistání jsem vystoupil na přistávací rampu jako první a vyhrnul si límec proti místnímu chladu a vlhkosti. Vzduch mi na tváři připadal mastný a chutnal jemně štiplavě, po hliníku. V jednom kuse se mi chtělo odplivnout. U brány vedoucí z přistávací plochy na nás

nikdo nečekal a ulice za ní byla poloprázdná, jen sem tam se mihla shrbená postava s deštníkem nad hlavou. Ulice a stěny budov, které bývaly pláští lodí, lemovaly všemožné výduchy, ze kterých se do podmračeného dne řinula pára a horší výpary. Oranžový sluneční svit, který jsem spatřil při příletu, dočista zmizel, nahradilo ho okrové přítmí zatížené parami toho místa a tušenou přítomností několika tuctů nukleárních hvězdných pohonů, které držely město při životě.

„U Země a císaře,“ zhodnotil Ghen, který si přetáhl kapuci přes holou hlavu, aby skryl svůj zohavený nos. „Takovou díru jsem neviděl.“ Vysoko mezi ulicemi visely šňůry s prádlem a ještě mnohem výš nad nimi se na karbonovém kabelu pohupoval mohutný vozík lanovky převážející populaci, která byla příliš zámožná, případně příliš vznešená, než aby chodila po svých.

„Taky se mi to nechce líbit,“ ozvala se poručice Greenlaw. „Viditelnost je nízká.“

Nebyl jsem si jistý, zda s nimi souhlasím. Město představovalo změť ulic, to ano, ale jak jsme tam stáli, pozoroval jsem houf dětí, které se hnaly uličkou za svítící obručí a přitom kličkovaly mezi přistávacími nosníky menšího dopravního modulu. Nad námi, pod šňůrami s kapajícím prádlem, ze stěn vystupovaly hydroponické truhlíky, ze kterých se valila čerstvá zeleň — zelená a načernalá —, sem tam proložená kvetoucí rostlinou obsypanou květy. Lidstvo se jako vždy snažilo vnést život do pouště. I tak jsem byl ale rád, že jsem tu jenom na návštěvě.

Otočil jsem se na Ghena a pravil: „Počkejte, dokud vám nedáme informaci o místě setkání, pak vyrazte za námi. To už budeme znát podrobnosti a budeme potřebovat krytí. Nikdo nemáme ponětí, do čeho se tu vlastně ženeme, takže mějte oči na stopkách.“ Poplálal jsem obra po rameni, až jsem z toho v nové gravitaci trochu zavrávorál. Přitažlivost na Rustamu byla jen nějakých 0,8 G, mnohem méně než 1,3 G na Emeshi, již jsme používali jako konstantu na lodích Červené kumpanie. Nějakou chvíli jsem si na to zvykal.

„Něk se mi nelíbí, že vás tam de jen taková troška,“ pravil ponuře a poplálal plazmovou houfnicí, která mu visela pod pršipláštěm. „A jen tak nalehko, bez pořádný artilerie.“

„Máme toho s sebou spoustu, Ghene,“ ohradila se Ilex zpod své kápě. Homunkulové nebyli v okrajových světech nic výjimečného, ale Ilex ani tak zvědavé pohledy příliš nemusela.

Switch si přitáhl kabát blíž k tělu. „Tím myslí sám sebe. Ne bouchačky.“

„Artilerie jsem tu já,“ přisvědčil Ghen s křivým úsměvem, který vyloudil podobné úšklebky i od Switche a ode mě. Šlo o starý vtípek, ale tak jako všechny ohrané průpovídky mezi přáteli nám dodával pocit bezpečí.

„Tak dobrá,“ řekl jsem a zkontroloval svůj meč z nadhmoty u boku: „Jdem na to. Ilex, Switchi, Greenlaw: připraveni?“

„Dávejte si tam majzla, Vaše Oslnivosti,“ napomenul mě Ghen a poklepal se pěstí přes hrudník v nepřesvědčivé imitaci vojenského pozdravu. „A ne abyste měli nák moc srandy beze mě.“

„A vy prostě zůstaňte u transportu, dokud nenajdeme poručíka Garona,“ prohodila Greenlaw, aniž by na obřího centuriona pohlédla. Poté se vydala k neonově zářící bráně a Ilex za ní.

Když byla z doslechu, Ghen se mně naklonil a pošeptal: „Dej si bacha, Hade. Jestli takhle bude pokračovat dál, za chvíli budem do Oslnivostí nadávat jí.“

Přinejmenším hodinu jsme se prodírali čím dál přeplněnějšími ulicemi. Mamutí vrak korábu *Murakami* vyplňoval celý obzor před námi a svět pod ním tonul v jeho zasmušilém stínu. Netrvalo dlouho, a začal jsem toužit po lanovce, létáku nebo jakémkoliv jiném dopravním prostředku. Měl jsem problém se v tomhle místě zorientovat. Meidua se dělila do městských bloků, a přestože se její ulice občas klikatily podél kopců, byla v tom logika: ulice a třídy navazovaly kolmo na sebe — tedy minimálně do určité, ne nutně přísně euklidovské míry. I Borosevo mělo své uspořádání, jeho Bílá čtvrť byla rozdělena do úhledných bloků a kanály nižších čtvrtí z ní vybíhaly

paprskovitě a mocně ji obkružovaly. Žádná dvě města ale nejsou stejná, a tohle nebylo ani tak navrženo, jako spíš narychlo poslepováno k sobě, aby poskytlo útočiště přeživším. Kdyby se *Murakami* nedmul vysoko nad většinu ostatních korábů, nikdy bychom se k němu nedomotali.

Ještě podivuhodnější mi připadalo všudypřítomné rozvolnění imperiálních předpisů. Ulicemi se jako duchové vlnily holografické reklamy nebo se tyčily do výšky budov. Dobrých sto metrů nás pronásledovalo hejno ryb zářících jako drahokamy a větších než moje hlava promítaných sadou čoček nade dveřmi do supermarketu. Kousek dál jsme zas narazili na ohromný holograf modelky ve světélkujících šatech, která se otáčela na jednu a hned zase na druhou stranu. Musela být patnáct metrů vysoká.

Switch vypadal, že ví, kam jde, a tak jsem se ho držel, když se protlačil skrz frontu lidí čekajících před pojízdným stánkem s nudlemi obsluhovaným obřím plešatým mužem v umazané bílé kombinéze. Kus dál jsem spatřil muže v hedvábném rouše s dvojicí mečů, které naznačovaly, že se jedná o nipponského rytíře, a skupinku oděnou do ošuntělé purpury a černi Durantské republiky, nepochybně kupců. Na rohu, kolem nějž jsme procházeli, postávala dvojice žen navlečených do červeného latexu, jež si před námi vyhrnovaly sukně. Na okamžik jsem si všiml Switchova znepokojeného výrazu a pádili jsme dál. Così v těch bílé a modře zmalovaných tvářích na mě působilo jaksi neskutečný dojem.

Ještě dál nám nad hlavou těžkopádně prorachotila jednokolejka a stoupala vzhůru až k vrcholům lodí sloužícím jako budovy, kde vysoko nad zšeřelými a parou zahalenými spodními ulicemi pučely stromy. Odkudsi z dále k nám — nejspíš z reproduktorů — doléhalo svolávání k modlitbě Kaple.

*Slyšte! Vy děti Země!
Slunce a hodina se nachýlily!
Znovuzrození skrze oběť,
skrze modlitbu! Zřekněte se*

*zla svých duší a našeho věku!
A svou vírou obnovte,
co sami Matka Země a císař
pro vás zeleným učinili!*

Museli jsme se na minutu zarazit a nechat projít dav prosebníků, kteří se ubírali ulicí a po klenutém schodišti stoupali za jasným hlasem, který nepřestával zpívat: „Slyš, ach, ty dítě prachu! Přijď a poklekni!“ Switch udělal znamení slunečního kotouče, tak jako pokaždé, když zaslechl svolávání k modlitbě. Já se odvrátil, vzpomínal jsem na mučírnu ve sklepení bastily Kaple na Emeshi, na kříž, na kterém bylo přivázané Uvanari, na mrzáky, kteří se povalovali na schodech do svatyně nebo v ulicích. Na oběti odpuštění Kaple, její milosti.

Tohle byl tedy Arslan, potopené město. Jeho koráby už nikdy nevzlétnou a někdy v budoucnu, až se odplaví špína a zmatek jeho zrodu a ulice budou uspořádány, se možná promění v cosi zvláštního a podivuhodného.

Zhruba v půlce obřího korábu *Murakami* se nacházelo cosi jako náměstí a za konstrukcí z plechu a plastu z boku nipponské lodi vyrůstalo jakési tržiště. Proudění davu se tu proměňovalo do husté tlačence a kolem nás se protahovaly všemožné typy mužů a žen. Až na prodavače u stánků a občasnou skupinku přátel spolu nikdo nemluvil. Většina se hnala za svým, jako by se zbylí lidé stali pouhými holografy, o nic lepšími než duchové, kteří problikávali u stánků a ve výlohách.

„William!“ ozval se jakýsi hlas, když jsme procházeli kolem kupčíka, jenž z korby zemovozu prodával kabelky z falešné kůže. Z davu se vynořil Karim Garone oblečený do dlouhého červeného kaftanu s kašmírovým vzorem. Se zlatým medailonem na krku a diamantovou náušnicí v uchu vypadal jako nefalšovaný jaddský kupec. Zazubil se a objal Switche. „Jak rád vás opět vidím, přátelé! Hadriane!“ Také mě objal, dost dlouho, aby mi stihl pošeptat: „Nečekal jsem, že tu budete, šéfe!“ Měl jsem toho mladého poručíka rád. Byl to jeden

z nejzdatnějších šermířů, jakého jsem kdy potkal, s nenáročným smyslem pro humor přístavního dělníka. Jakožto syn jaddského imigranta do Normanských svobodných držav byl mužem dvou světů s nohama pevně rozkročenýma na obou.

Odtáhl se ode mě a zubil se na nás jako nadšený strýček vítající rodinu na kosmodromu. Samozřejmě to bylo divadlo. Minimálně tedy v tom ohledu, že se mnou jednal, jako kdybych nebyl nikdo důležitý. Poplácál jsem ho po rameni. „Nečekal jsem, že se sem dostanu, Crime.“ Obhlédl jsem dav kolem nás a naklonil se k němu: „Kde je?“

„Samir?“ zeptal se a mnul si zátylek a očima přejížděl po našich tvářích. Když si všiml Ilex schované pod kápí, usmál se a nakonec pravil: „V *Murakamim* je jubalové doupě, není to daleko. Prý tam na nás za tři hodiny bude čekat.“ Zkontroloval zápěstní terminál a dodal: „Teď už spíš za dvě a půl.“

Greenlaw se protlačila blíž. „Co o něm víte?“

Crim vypadal poplašeně, jako by si jí všiml až teď. Rázem po ní ale šlehl svým zubatým úsměvem a pravil: „O Samirovi? Je místní, přežil úder na Suren. Jen bůh ví, jak se dostal mezi...“ pohlédl na mě. „Co takhle se... přesunout někam, kde budeme mít trošku toho soukromí?“

Přikývl jsem a zamračeně se zadíval na bledý zátylek Priscy Greenlaw. Crim se otočil a odvedl nás stranou od hlavní uličky lemované stánky a ven zpod plechové stříšky na prázdnější venkovní ulici, která mířila souběžně s trupem *Murakamiho*. Obří koráb nad námi čněl jako hora, balkony nahrubo přivařené k jeho plášti stoupaly řada za řadou až do mlžného oparu dne. Přimo nad hlavami se nám pohupoval vůz lanovky, který klesal k plošině pět poschodí nad námi. Sledoval jsem jeho sestup a všiml si graffiti pokrývajícího jeho stěny, vyvedeného příliš ornamentální písmem, než abych ho dokázal rozluštit.

„Zatím se mi nepodařilo domáknout, jak se Samir k tomuhle Zmalovanému chlápku vůbec dostal. Jak se potkali,“ začal vysvětlovat Crim, když se posadil na zídku obtáčeující jednu z masivních vzpěr, které udržovaly *Murakamiho* v rovině podobně jako podpůrné

žebroví, které se používalo při stavbě námořních korábů. Chvíli šátral v kapse, a nakonec vytáhl bílý papírový sáček. „Ty sanoranský piráti, co jsme potkali, zněli, jako že tu ten Zmalovanej chlápek tvrdne už hezky dlouho. Jak přesně dlouho bych nedokázal odhadnout. Samir je plebejec jak dělo a mluví, jako by tu ten Zmalovanej byl už věky... ale já mám pocit, že se tu vyloupnul až potom, co Cielcin deset let zpátky spálili Suren na uhel.“

Ilex seděla vedle Crima, zelené ruce složené v klíně. „To by dávalo smysl. Teď, když to Císařství už nemá pod palcem, se to tady musí příležitostmi pro překupníka zbraní jenom hemžit.“ Její jantarové kočičí oči svítily zpod kápě a celou dobu sledovaly Greenlaw.

„Musí za sebou mít slušně tučný roky,“ zhodnotil Switch.

S rukama zabořenýma hluboko v kapsách jsem vzhlédl ke změní pokroucených tvarů, které v téhle fantasmagorické napodobenině města platily za budovy, očima jsem přelétl všechnu tu rez a zohavené plochy, špinavé balkony. „Člověku na některých místech přijde, jako by stál na samém okraji světa,“ řekl jsem. „Jako by se každou vteřinou měl zhroutit do propasti a...“ Mávl jsem neurčitě rukou. „Chaosu.“

„Co má tohle jako kurva znamenat?“ zasyčela Greenlaw a já cítil, jak do mě zabodává oči.

„Dávejte si pozor, s kým mluvíte,“ obořil se na ni Switch.

Zvedl jsem ruku a pohlédl imperiální důstojnici do přísné tváře. Také to byla plebejka — čistokrevná, žádné umělé dolaďování, s hranatým obličejem a vystouplými lícnicemi kostmi. Kůže už na nich začínala pomalu uvadat, ačkoliv jí ještě nebylo ani čtyřicet standardních let. „Nech to být, Switchi,“ řekl jsem s úsměvem a vzápětí se obrátil na ženu: „Moc toho nenačtete, že, poručíku?“

Greenlaw se ode mě dopáleně odvrátila, čímž mezi námi na chvíli zavládlo trapné, i když vcelku příjemné ticho. Crim nastavil bílý sáček Ilex, a ta si z něho beze slova nabídla. S úsměvem pobídl Switche, ale ten odmítl. „Dáte si gel, šéfe? Chutnaj po růžích.“

Nabídl jsem si hrudku cukru konzistence mokré hlíny. Crim je měl vždycky u sebe. Mám dojem, že je na *Mistralu* i sám vyráběl. „Tenhle je třešňový.“

„To si děláte srandu!“ řekl Crim s pusou dokořán. „Já myslel, že ty už jsem všechny spořádal.“

Zápach jubaly se podobá chuti kávy: trpký, temný a nepříjemný. Drogové doupě, do kterého nás Crim zavedl, bylo zahalené jejím oparem prosvíceným holografickými plameny, které křepčily vzduchem jako přízraky do rytmu rebeku a sitáru. Vzduchem se linul zápach i horších drog: denwy, hilataru a prastarého opia. Muži a ženy v různých stádiích nahoty polehávali na polštářích a stolech, sklenky a džbánky s vínem vždy na dosah ruky. Nebylo to poprvé, co jsem do podobného místa zavítal, a nemělo to být ani naposled. Zatoužil jsem po navoněném kapesníčku, kterým se šlechta u dvora chránila před nepříjemnými pachy, ovšem při té myšlence mi před očima vytanul intus Gilliam, a já svou tužbu z hanby a znechucení honem zapudil.

Jak Crim slíbil, plagiarius Samir seděl v kóji v zadní části místnosti, sehnutý nad sklenkou jakéhosi špiritusu, která v jeho kulatých rukou působila groteskně drobně. Usmál se, když si nás všiml. Měl u toho výraz hlodavce, který se snaží napodobit zmiji. Byl vyšší než jsem očekával, a mohutnější, než se zdálo ze snímků, které mi ukázala Jinan. Byl morbidně obézní a holohlavý a působil jako karikatura mandarského plutokrata z eudoranských komedií, nakynutý zhýralostí svého života. Já s Crimem a poručicí Greenlaw jsme si sedli naproti němu a Switch s Ilex k vedlejšímu stolu — odkud měli přehled o dění v místnosti.

Samir si olízl rty, jako by mu tam uvízl zbytek jídla. Pohledem těkal mezi mnou a Greenlaw jako vystrašený pták — šokovalo mě, jak blízko u sebe měl posazené oči, jako kdyby jeho dávní předci byli spřízněni s kyklopy. „Který to je?“ obrátil se na Crima a pohodil bradou ke Greenlaw a ke mně.

„Tohle je Hadrian Marlowe, Samire,“ pronesl Crim spikleneckým tónem a naklonil se nad stůl. „Komandér a vlastník Červené kumpanie.“

Plagiarius se úkosem zadíval na osazenstvo doupěte a vlhkými prsty se dotkl tváře. Na okamžik zaváhal, jako by si v hlavě snažil srovnat jakousi myšlenku. „Máte odvahu, přijít sem takhle osobně. Arslan je nebezpečný místo. Zatraceně nebezpečný.“

„To je cena za svobodu,“ pravil jsem a obdařil ho ne nepřívětivým úsměvem. „Ztroskotaný stát jako Rustamské baronství lidem jako vy a já skýtá vzácné příležitosti.“ Cítil jsem, jak Greenlaw vedle mě při těch slovech ztuhla, moje drobná zrada jí nebyla po chuti. „Chápu správně, že tady Karim vás zpravil o našich... zájmech?“

Samirovy oči byly tak blízko sebe a tak přimhouřené, že působily jako pouhé inkoustové kaňky ve tváři, jako knoflíky přišité na vycpanou panenku. Neměl žádná obočí, a jeho výraz se tak stával skoro nečitelným. Nakonec pokýval masitou hlavou a pravil: „Ano. To zpravil. Chcete se s *ním* setkat.“ Slovo *ním* vyslovil způsobem, jako by bylo z křehkého a nesmírně drahého křišťálu, jako kdyby každý, kdo ho vezme do úst, riskoval, že ho rozbije. „Zbraně, ty vám Samir obstará, to ano, ale atomika?“ Ztišil hlas a pozvedl drobnou sklenku likéru k ústům. „Za ta by nás Císařství upálilo zaživa. Černí kněží... mají oči otevřené, i když Baronství už to má za sebou. Drží se ve stínech, straní se nás.“ Jeho drobná očka se rozšířila, černá jako temnota mezi slunci.

„V imperiálním teritoriu na ně mají právo pouze palatinské rody,“ přisvědčil jsem tlumeně, má slova se skoro ztrácela v kvílení rebeku.

Crim položil ruku na stůl a zaklepal o něj klouby, aby si zjednal pozornost. „Chceme domluvit předání mimo soustavu, v helio-pauze.“

„O tom rozhodne on,“ upozornil Samir.

„Zmalovanec?“ vložila se do hovoru Greenlaw.

Samir hvízdal a udělal rázné gesto rukou. „*To* jméno už tu víckrát neříkejte.“ Rozhlédl se, jako by očekával, že se z feťáckého osazenstva odkudsi vynoří prefekt. „Kněžouři mají oči všude, i tam, kam už kamery nevidí.“

Na chvíli jsem se zadíval do klína a potřásl jsem hlavou, abych se trochu vzpamatoval. Drogový opar na mě přece jen působil, začínal

jsem být malátný a trochu otupělý. Můj palatinský metabolismus si s tím brzy poradí — ale přemýšlel jsem, jaké to muselo být pro Greenlaw a Crima. „Takže to tady ovládá Kaple?“ zeptal jsem se.

„A prefekti, co pláchli ze Surenu. Jakýsi Zhivay se jmenoval prozatímním konzulem, ale říká se, že Kaple ho má v hrsti. Aspoň to, co z ní zbylo.“ Chvilí vypadal, jako by si chtěl odplivnout, nakonec se místo toho usmál a odhalil svůj příliš drobný chrup. „Ale její stisk ještě není tak pevný, jak by mohl být.“

„Tak jak to je? Mají oči všude, nebo ne?“ sykla Greenlaw skrze zuby.

„Opatrnost, děvče,“ opáčil plagiarius se staženým obočím a uraženě se odtáhl, „nikdy není na škodu. Jste tu kvůli němu, takže musíme být opatrní. Neví, kde je. Což je... lepší. Ale vědí, že existuje... lidé vyzvídají. Ptají se Samira. Lidé, co nejsou, za koho se vydávají.“ Změřil si mě pohledem, podobně jako si had prohlíží myš, z čehož mi tehdy přejel mráz po zádech, a to i přesto, že jsem po celou dobu svíral jílec meče, který mi daroval sir Olorin. Po krátkém zaváhání pokračoval: „Máte ksichtík jako palatin, pane Marlowe. Jako byste se vylíhnul někde na hradě, v jednom z těch jejich studenejch replikátorů. Nikdo nemá takovou tvářičku.“ Pozvedl prst, jako by mi jím chtěl přejet po tváři. „Ani celoživotní hvězdonauti nejsou tak vybílený jako vy.“ Chytil jsem ho za zápěstí, než se mě stačil dotknout, a pohlédl mu do očí. Usmál se svým uslintaným úsměvem, ale nevypadal nijak zvlášť dotčeně. Pomalu jsem mu zatlačil ruku na stůl. Když jsem ho pustil, zeptal se: „Jste z impéria, nemám pravdu?“

„Narodil jsem se tam,“ odpověděl jsem a otřel si ruku do nohavice — jeho pokožka byla na dotyk mastná. Okamžitě jsem si připadal nečistý.

Napětí u Greenlaw bylo hmatatelné, ale Crim se pouze zasmál ledabylým, znuděným smíchem. „A kde jinde asi podle tebe sehnali takovej balík?“ Obdařil nás svým zubatým úsměvem a poplácal mě po rameni.

„Můj otec získal těžební licenci od místokrálovny na Délu,“ vysvětlil jsem, a tahle část byla pravdivá. Hlavně na uran. Měl monopol na veškerý obchod s Mandary v soustavě. Mám drobný kredit, to je

vše. Mimoděk jsem si sáhl na spáleninu, která se mi obtáčela kolem levého palce. Kdysi jsem tam nosil hranatý, stříbrný prsten s fazetou z karneolu a s rodovou pečeti: křepčícím ďáblem třímajícím trojzubec. Jsou to už léta, co jsem o něj přišel, zahodil ho na Emeshi poté, co mě dostal do úzkých — do mého duelu s Gilliamem kvůli Valce.

Samirova prasečí očka se rozšířila. „Monopol? Ty Sluneční trůn nerozhazuje jen tak kdekomu. Samir si láme hlavu, proč by se synáček z podobný rodiny dával na pirátství.“

Teď byla s úsměvem řada na mně, vycenil jsem zuby způsobem, za který by se nemuseli stydět ani Cielcin. „A Samir si ji bude lámat dál. Jsem tu kvůli obchodu. Chci se setkat s tvým člověkem.“

Plagiarius mi úsměv oplatil obdobnou kreací a rukou si přejel po plešaté lebce. Pak pravil tím svým nosovým sípákem: „Moc se mi nezamlouváš, princátka. Šlechtice nemusím, a to ani černý ovce bez rodiny. Myslíš si, že seš lepší než my, jen proto, že tě na svět nevyprdla obyčejná ženská.“ Podíval se na Crima, jako by u něj hledal podporu. „Ale máš v sobě něco z démona, stejně jako všichni ostatní, jako seš ty. Jednou tě to bude stát kejhák.“

Můj úsměv neochabl. „Znamená to, že vy a váš člověk si nevezmete moje peníze?“

„Ale kdepak,“ odvětil Samir. „Peníze se utratí, a odmítat podobně... povzneseného zákazníka není v *jeho* ani v mém zájmu. Vezmu vás k němu.“

V babiččině zvěřinci jsem vídal vlky, kteří na sebe vzájemně vrčeli a cenili tesáky. Poznal jsem, o co se Samir snažil, co byl zač. Dravec, co se mě snaží zastrašit. Jeho těstovitost to sice dobře skrývala, ale měl ho v sobě. Nesklonil jsem se před ním. Člověk tváří v tvář podobnému zlu nemůže ustoupit a zůstat při tom člověkem. Stejně jako Dantovi mi bylo pětatřicet let — nacházel jsem se v půlce životního cyklu pradávných lidí. A tak jako Dante jsem i já stanul na kraji temného lesa, v němž se ztrácela má cesta... a přede mnou stál hladový vlk s tlamou plnou slin, připraven vehnout mě do temnoty. Kam se poděl panter se lvem, nevím.

Nepochyboval jsem ale, že už si kdesi brousí tesáky.